

sandra
švarca

sunu
mamma

821.174-32
Šv 170

Natālijas Kugajevskas vāka dizains
Toma Kalninska ilustrācijas

Sandra Švarca
SUŅU MAMMA

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Bārbala Simsons*
Redaktore *Daina Grūbe*
Korektors *Elīna Vēja, Zinta Stikute*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4181.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Sandra Švarca, 2021
© Literārā apdare, izdevums, mākslinieciskais noformējums,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2021
ISBN 978-9934-0-9700-3

*Džonim un ikkatram,
kurš reiz klīdis ielās*

IEVADS

Šajā grāmatā lasītājs varēs atrast gan smieklīgus, gan ne tik jautrus mazstāstiņus par suņiem (un ne tikai), kuri tā vai citādi ir piedalījušies manā dzīvē, būdami gan ģimenes locekļi, gan vienkārši zināmi vai pazīstami dzīvnieki.

Jāatzīstas, ka suņi ir mana lielā mīlestība jau no bērnības, kad laukos pie omes māsas Jēkabpils pusē mums bija ķēdes suns Orfejs – Austrumeiropas aitu-suns. Gudrs. Šarmants. Ja kāds meklēja, kur esmu pazudusi, tad droši vien mani varēja atrast suņa būdā vai pie tās. Tikai vienu reizi mēs ar Orfeju sastrīdējāmies, un tas notika sunim svētas lietas dēļ.

Pusapļa, kuru ķēdes garums ļāva iemīt suņa ķepām, vidū bija kaulu atlikumi. Taču vienu dienu tur mētājās pusēsts liellopa stilba kauls – ar visu gardo locītavu. Es paņēmu to rokās, bet Orfejs – manu galvu zobos (domāju, ka tolaik biju gadus četrus, ne vairāk veca). Suns to izdarīja maigi, bet man kļuva skaidrs, ka tas ir tikai brīdinājums. Protams, es uzreiz izmetu bīstamo priekšmetu no rokām, un suns mani atlaida. Tas palika mūsu noslēpums uz visu

mūžu. Jau tolaik sapratu, ka cilvēku vaina bieži vien tiek pārlikta uz suni.

Mazliet vēlāk, kad man bija gadi desmit, es zaudēju savu draugu Reksi – cilvēku nežēlības un muļķības dēļ. Šis stāsts ir pārāk skumjš, un es labāk to paturu pie sevis. Jebkurā gadījumā suņi uz krietnu laiku pazuda no manas dzīves.

Un tad nāca viņš – mans pirmais suns... Apbrīnojams dzīvnieks, kurš iemācīja man, kā runāt ar suņiem. Kapteinis Kuks jeb Kusaciņš.

Vēlāk viņam kā kucēns pievienojās Čita (takša jauktenīte), Džonis (liels, pelēks, skaists suns), Čipa (sprogaina kā aitiņa), Berimors (vēl viens taksītis), Sisis (mazs un bezgala mīļš pinkainītis) un visbeidzot – Bella (skaista un atraktīva).

Kusaciņa, Čipas un Siča vairs nav ar mums, bet atmiņas – tās paliek...

Es stāstīšu par viņiem un citiem dzīvniekiem, un putniem, mēģinot jums atklāt jaunu, bagātīgu pasauli, ja vēl neesat to iepazinuši.

KUSACIŅŠ. PUPA UN ATRAŠANA

– Fui! – iesaucās Kusaciņš un izspļāva sarkano pupiņu. Tā nolidoja labu metru un piezemējās tieši paklāja vidū.

– Nu, tā neko... – teicu es, un mēs saskatījāmies.

Tolaik Kapteinis Kuks (mājās dēvēts par Kusaciņu vai vienkārši Kū) vēl bija vienīgais suns ģimenē.

– Tātad burkāni un kartupeļi zupā tev netraucēja? – es vaicāju, patiesi ieinteresēta.

– Ne-e! Pupa gluma un pretīga...

– Es gan pastrīdētos, – atbildēju, novākdama mazo nekārtību.

– Kas tur ko strīdēties? Negaršīga... Vai arī tu nemāki gatavot!

Kapteinis Kuks mūsmājās ienāca pilnīgi negaidīti.

2005. gada martā es strādāju Mežaparka atpūtas centrā, kurā bija pirts un stallis (zirgu noma), par administratīvo direktori.

Todien laiks bija nelāgs. Pūta nejauks vējš, un bija auksti... Tur, aiz mašīnas logiem.

– Skat, kas tas!? – izsaucās vīrs un nobremzēja. Ceļa malā stāvēja īsspalvainš taksītis un drebinādami mūs vēroja. Cilvēku tuvākajā apkārtnē nebija. Es pavēru durvis, un dzīvnieciņš ielēca salonā.

– Sasodīts! Nosalu kā suns! – viņš izsaucās, un es vērsos pie vīra:

– Vai tu to dzirdēji, Jurijs?

– Ko tādu? – Mans dzīvesbiedrs paraustīja plecus.

Laikam jūdzos nost, jo takšelis runāja vien tālāk:

– Nē, nu, tu tikai padomā! Šitādā laikā mani aiz durvīm, lai pačurāju, bet atpakaļ ielaist aizmirst... Un tā visu laiku!

Es pacēlu astaini no grīdas, un viņš momentāni ieritinājās man klēpī.

– Tu nedomā! Es neesmu nekāds drebēlis! Traki auksts laukā. Vai drīkstu ar tevi pabūt un pasildīties? Mašīna glauna... Es varu uzkavēties arī ilgāk. Mani tāpat neviens negaida.

– Bet protams, draudziņ! – klusi iečukstēju sunim ausī.

Jau pēc mirkļa bijām darbā, kur taksīti paņēma mūsu zirgkopis. Vedīšot pie vecmamma – tur jau esot suns. Abiem kopā jautrāk. Biju mazliet vīlusies – cerēju, ka vīra kungs ļaus man paņemt suni uz mājām...

Nākamajā rītā takšuks bija atpakaļ. Esot čurājis uz stūriem.

– Vai tā var būt? – es vaicāju.

– Ej nu ej! Kā tur lai nečurā? Kaukāzietis mājās. Būšu saķēris blusas, – suns stāsta ar tik traģisku sejas izteiksmi, ka man jāsmejas. Viņš apvainojas, bet es dodos runāt ar vīru. Kamēr meklējam vecos saimniekus, lai padzīvo pie mums.

Saimnieki neatradās. Kā rādīja laiks – tā tas parasti notiek ar suņiem, kurus paņemam pie sevis.

Mani biedēja ar to, ka takši ļoti slikti iedzīvojas pie citiem saimniekiem, bet Kuks jau no pirmās dienas uzvedās tā, it kā pie mums būtu dzīvojis visu mūžu...